

a Mi lapunk

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Nyugdíjasai Országos Szövetségének kiadványa

Múltunk a tudomány tükrében

A pénzügyőrség története – A Magyar Királyi Pénzügyőrség megalapításának 150 éves évfordulója címmel a Nemzeti Közszolgálati Egyetem Rendészettudományi Kar és a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság összefogásával tudományos konferenciát rendeztek. Miként a meghívóban szerepel: „A konferencia célja az 1867-ben megalakult Magyar Királyi Pénzügyőrség bemutatása, amely 2010. december 31-ig – több átalakulást megélve – önálló szervként, majd 2011. január 1-től a Nemzeti Adó- és Vámhivatal részeként működik. A konferencia megszervezésének célja, hogy emléket állítson a nagy múltú testületnek kiemelve a működésének legjelentősebb mérföldköveit.”

Köszöntőt mondott dr. habil. Boda József nb. vezérőrnagy, dékán, NKE Rendészettudományi Kar, Polcz Attila pénzügyőr dandártábornok, szakfőigazgató, Nemzeti Adó- és Vámhivatal és dr. Parádi József, nyá. főiskolai tanár, a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság elnöke. A levezető elnök szerepében dr. Szakály Sándor történész adta meg a szót az előadóknak.

Érdekes témákat dolgoztak fel rangos előadók, akik között az egyetem pénzügyőr munkatársait is hallhattuk. Közülük el-

sőként dr. Szabó Andrea PhD., pénzügyőr ezredes, egyetemi tanszékvezető, NKE Rendészettudományi Kar Vám- és Pénzügyőri Tanszék docense előadásában hangzott el *A Magyar Királyi Pénzügyőrség rangrendszere* című kutatási téma. Gróf Lónyay Menyhért életútját dr. Kaizinger Tibor nyugállományú pénzügyőr ezredes, a NAV NYOSZ elnöke ismertette. A nyugdíjas pénzügyőröket kisebb csoport képviselte a hallgatóság soraiban.

A testületi múlt nemcsak szóban, de látványban is jelen volt a konferencián. Remek kiállítási anyagot állított össze Turi Zsolt pénzügyőr őrnagy, a Pénzügyőr- és Adótörténeti Múzeum munkatársa erre az egy napra.

Lassan véget ér a jubileumi esztendő. Köszönet illeti a Nemzeti Közszolgálati Egyetemet és a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaságot e konferencia témaválasztásáért. Kutatóik, előadóik tudományos módszerekkel és alaposítással végzett, múltat feltáró munkájuk eredményét – a Vám- és Pénzügyőrség történetének szinte kimeríthetetlen tárházából merítve – közkinccsá tették.

B. Gados Júlia

Harminc éve alakult meg az APEH

A XX. század végi magyar rendszerváltás egyik legfontosabb gazdasági lépéseként értékelhető az adórendszer átalakítása és egyúttal kiterjesztése, azaz a személyi jövedelemadó és az általános forgalmi adó 1988. január 1-jei bevezetése. A rendszer működtetésének alapvető feltétele volt az állami adóbeszedő szervezet kialakítása. Az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal (APEH) 1987. júliusi létrehozása az adózással foglalkozó különböző szervezetek (megyei /fővárosi/ adómegállapító hivatalok, illetékhivatalok adóellenőrzéssel foglalkozó részlegei, megyei tanácsok pénzügyi osztályainak másodfokú hatósági feladatokat ellátó része, a PM Ellenőrzési Főigazgatósága és adófelügyelőségei) integrációját jelentette. Az országosan egységes, háromszintű központi adószervezet ekkor még lényegében a PM Ellenőrzési Főigazgatóságánál alkalmazott ága-

zatorientált (pl. ipar, kereskedelem) módszert működtette tovább. Tevékenysége kiterjedt valamennyi adóalanyra, az adók és adójellegű kötelezettségek nyilvántartására, beszedésére, a támogatások kiutalására, azok kezelésére ellenőrzésére és a mulasztókkal szembeni kényszerintézkedésekre, azok jogkövetkezményeinek érvényesítésére.

Az adóreform első éveiben szerzett tapasztalatok, valamint az adózás rendjéről szóló törvény 1991-ben történő hatályba lépése indokolta a szervezet első jelentősebb átalakítását. 1992. január 1-től az APEH kétszintűvé vált (az adófelügyelőségek a megyei /fővárosi/ igazgatóságok szervezetébe integrálódtak), és – az ágazatorientáltságot felváltva – létrejöttek az adóztatási feladatok (pl. nyilvántartás, ellenőrzés, hátralékbehajtás) szerint kialakított belső egységek.

Minden kedves Olvasónknak áldott, szeretetteljes karácsonyi ünnepeket, boldog, békés új esztendőt kívánunk!

Megköszönve tudósítóink, cikkíróink egész évi szorgalmas munkáját, arra kérjük őket, hogy 2018-ban is adjanak hírt klubjuk életéről.

Szerkesztőbizottság

A tennivalók megvalósításában már a kezdetektől jelentős szerepet kapott az informatika (1992 júniusától az APEH SZTADI munkatársainak segítségével), eleinte a belső munkafolyamatok háttértámogatásában (pl. adóalany-nyilvántartás, adófolyószám), majd fokozatosan és tudatosan kiterjesztve az ügyfeleket érintően is (pl. bevallások, elektronikus árverések).

Az egyre bővülő feladatait mindig az elvárásoknak megfelelően teljesítő szervezetre további változások is vártak. 1996-97-ben a rég várt létszám-bővítést követően szemléletváltás kezdődött az ún. szolgáltatói adóhivatali modell meghirdetésével. 1999-ben igen gyorsan megvalósult az ún. „járulékinTEGRÁCIÓ”, azaz 3500 munkatárssal együtt az egészségbiztosítási és nyugdíjjáru-
lek beszede is beépült a feladatok közé. A 2000-es évtől kezdve már saját oktatási szervezet segítette a munkatársak képzését. Beépült, bár ekkor még csak átmeneti időre, az adózáshoz kapcsolódó bűnügyi tevékenység és annak szervezete is.

Az APEH jogállását, feladatait, szervezetét, vezetőit, irányítását és felügyeletét 2003. január 1-jétől törvény szabályozta. Az ekkor kidolgozott első stratégia céljai között már szerepelt az ügyfélcentrikus adóhivatali szolgáltatások fejlesztése. Újabb jelentős változást hozott a 2007. január 1-jétől hatályos kor-

mányrendelet, ami a régiós szervezeti átalakítást tartalmazta: a központi irányítás mellett hét régiós és egy országos illetőségű igazgatóság jött létre. A szervezeti átalakítással párhuzamosan az illetékhivatalok és a Szerencsejáték Felügyelet integrációját is meg kellett valósítani. 2010 októberétől ismét háromszintűvé vált az APEH, mert – az országos hatáskörű szervek megtartásával – a hét régiós igazgatósághoz tartozóan ismét felállt a 19 megyei igazgatóság. Az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal és a Vám- és Pénzügyőrség 2011. január 1-jétől történt összevonása, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (NAV) létrehozása egyidejűleg az APEH és a VP megszűnését jelentette.

Az APEH 30 évvel ezelőtti megalakításának, majd működésének néhány jellemzője időtállóan bizonyult: az adóztatási folyamat fázisaihoz igazított, jellemzően megyei szervezettség, az informatika lehetőségeinek minél szélesebb körű használata, az állandó változáshoz (l. adótörvények) és az újabb feladatokhoz való rugalmas alkalmazkodási képesség fenntartása, a munkatársak elkötelezettségének segítése. Mindezek hozzájárultak és járulnak az államháztartási bevételek rendezett beszédéséhez.

Kisné Nagy Zsuzsanna

a NAV NYOSZ Adóhivatali Központi Klub tagja

Közös küldetés

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Nyugdíjasainak Országos Szövetsége küldöttsége tavasszal járt a Beregben, amikor is megkoszorúzta gróf Lónyay Menyhértnek, a kiegyezés kori pénzügyminiszternek sírhelyét Lónyán, a Magyar Királyi Pénzügyőrség megalapításának 150. évfordulóján. Gyönyörű, a hazaszeretetről szóló versöszeállítással járultak hozzá a helyi kisiskolások az ünnepséghez Nagy Ernő tanító úr vezetésével.

Megszületett az elgondolás, hogy valamiképpen segíteni kellene az iskolát. A szövetség májusi küldöttértekezlete kedvező alkalomnak tűnt a pénzgyűjtésre, ahol valamennyi nyugdíjas klubunk képviseltette magát néhány fővel – a kasszának kinevezett befőttesüveg tartalma végül 42 ezer és pár forintot tartalmazott. Netye Mihály elnökségi tag fia, aki aktív történelem szakos tanár, ezt még kiegészítette mesekönyvekkel, tankönyvekkel, iskolai munkafüzetekkel, valamint atlaszokkal, így a végösszeg 70 ezer forintra tehető.

De mire is költsük a pénzt? Hasznosnak tűnt sportszereket, játékokat, ceruzát, tollat, zsírkkrétát, fehér krétát, papírt venni, s természetesen némi édességet. A beszerzést Netye Mihály és Csik Bálint elnökségi tagok vállalták magukra. Szövetségünk elnöke, dr. Kaizinger Tibor vezette a Lónyára utazó delegációt, amelynek tagjait az iskola kapujában Király Edit polgármester asszony fogadta. Rövid beszédek elhangzása után vehették közelebről szemügyre az ajándékokat a gyerekek, s amikor a nagy zsákból előkerültek a labdák is, teljessé vált az izgalom. A gyermekek ezt követően birtokba vették a játékokat, s az iskola kertjében már vígan fociztak a fiúk a bűcsűzkodás idején.

Elismerés és köszönet illeti minden nyugdíjastársunkat, aki azon a májusi napon hozzájárult forintjaival e szép küldetés beteljesítéséhez. Szívet melengető érzés volt a gyermekek örömét látni, amelyben osztoztak tanítóik és Lónya község polgármester asszonya is. Mindannyiunk nevében mondhatom, hogy azon a napon mégis mi kaptuk a legtöbbet...

b.g.j.

Köszöntő

az Idősek Világnapja alkalmából

Budapest, 2017. október 1.

Az ENSZ határozata értelmében 1991 óta október 1-jén ünnepeljük a Föld mintegy hatszázmillió időkorú lakosát.

*„Hisz szép ez az élet
Fogytig, ha kiméled
Azt ami maradt;
Csak az ősz fordultán,
Leveleid hulltán
Ne kívánj nyarat.*

*Bár füstbe reményid,
S egeden felényit
Sincs már fel a nap:
Ami derüs, élvezd,
Boruját meg széleszd:
Légy te vidorabb.”*

Engedjék meg, hogy az Idősek Világnapja alkalmából nagy tisztelettel köszöntsem a Nemzeti Adó- és Vámhivatal valamennyi nyugállományú dolgozóját, a vers megírásakor már idősödő Arany János soraival, aki 200 éve született.

A költő a tőle megszokott bölcsességgel ír az öregségről, elfogadva az elfogadhatatlant, megbékélve a sorssal, s derüsen szemlélve életének őszét. Idős munkatársaink és családtagjaink – hátuk mögött életnyi munkával, tapasztalattal, küzdelemmel, aggodással, örömmel – arra intenek minket utódokat, hogy ne fecséreljük el napjainkat, s alkotó munkával, tevékenyen és hasznosan éljük életünket. Az idős emberekben ez a legtisztelretméltóbb: az önzetlenség, az utódok iránt érzett felelősség. Akkor boldogok igazán, ha az őket követő generációkat is annak látják.

Tudják, hogy törekeny és küzdelmes létünknek értelme és titka: a szeretet!

Az idősek segítségére, tapasztalatára, önzetlenségére mindig számíthatunk a munkahelyen és a családban egyaránt, amiért el nem múló hálával tartozunk nekik. Ennek részeként fejezem ki az Idősek Világnapja alkalmából tiszteletünket és megbecsülésünket a nyugállományú kormánytisztviselők és pénzügyőrök felé.

Kívánok mindnyájuknak jó egészséget, további gondtalan, szeretetben töltött nyugdíjas éveket!

Tállai András

a Nemzeti Adó- és Vámhivatal vezetője

Legyen több sanszunk!

Amennyiben azt adtam volna címnek, hogy „Egyéb bevételi források lehetőségeinek folyamatos figyelése, a támogatások, pályázatok elnyeréséhez szükséges anyagok elkészítése, beadása, a befolyó pénzek elosztása, a támogatásokkal, pályázatokkal kapcsolatos elszámolások elkészítése, az elért eredmény kiértékelése”, akkor a legtöbb olvasó ijedten fordított volna a következő oldalra. Lehet, hogy így is, de talán mégis kíváncsi arra, mire is van sanszunk?

A szövetség elnöksége minden lehetséges esélyt meg akar ragadni annak érdekében, hogy új bevételekre, lehetőségekre tegyen szert azért, hogy még sokrétűbbé, színesebbé tegye a szervezet tagjainak életét. Ennek érdekében az adóági alelnök javaslatára az elnökség úgy döntött, hogy munkabizottságot hoz létre a szövetség tagjaiból, és a team vezetésével a javaslattevőt bízta meg. A munkabizottság önkéntes jelentkezések alapján megalakult. A megbízott vezetővel együtt 11 tag öt klubból jelentkezett, 10 fő adóági, 1 fő pénzügyőr klubtárs.

A sansz kutatása három formában történik:

- keressük az egyes nyugdíjasok által egyénileg beadható pályázati lehetőségeket, melyek közvetlenül befolyásolják életüket,

- saját ötleteket dolgozunk ki, melyhez megkeressük a pályázati lehetőségeket,

- figyeljük a számtalan pályázati lehetőséget, melyek közül a számunkra tartalommal, ötlettel feltölthetőre igyekszünk a kiírásnak megfelelő pályázatot kidolgozni.

Már az ún. felkészülési időszak is több hasznos ötletet eredményezett. Az első, hogy az egyes nyugdíjasok életkörülményeit befolyásoló, jobbító pályázati lehetőségekről a klubvezetőknek írt elektronikus körlevélben és a honlapon, később a létrehozott közösségi oldalon fogunk – Hírlevél formájában – tájékoztatást adni. (A lehetőségek feltárói és a Hírlevél szerkesztői: Mogyorós Jánosné, Varga István) Jelenleg arra nincs kapacitásunk, hogy az egyéni pályázatok kidolgozásához megszervezzük a személyes segítségnyújtást, ez a távolabbi jövő feladata lesz.

A második sansz, egy saját ötlet – aminek kidolgozása megkezdődött –, egy felmenő rendszerű főzőverseny, összekötte határon túli nyugdíjasklubbal történő kapcsolatfelvétellel, közös főzéssel, látogatással. Az ötletadó és a verseny kidolgozásért, a költségek megtervezéséért felelős témagazda: Varga István. A munkabizottság a felkészülés időszakában a jövőben alkalmazható, hasznos információk megszerzésével foglalkozik, de már az előzőekben írtakból is látszanak a jövőbeni sanszok. Az első időszakot teszt üzem módnak tekintjük, amikor is a beadott pályázatok elbírálása (akár pozitív, akár negatív) megadja a „diagnózist” a következő pályázatok összeállításához, a hibák kiszűréséhez, az eredményes módszerek alkalmazásához.

Az elnökség a 2017. október 26-i ülésén pozitívan értékelt az eddigi munkát, és megszavazta a munkabizottság működéséhez szükséges minimum feltételek megteremtését.

Bízunk benne, hogy munkánk előbb-utóbb „termőre fordul” és – a sanszok kihasználásával – a szövetség minden tagjának tudunk az érdeklődésének megfelelő választási lehetőséget ajánlani.

Horváth Attila

adóügyi alelnök, a munkabizottság vezetője

Isten éltesse, őrnagy úr!

Barátok, találkozások, utazás, kertészkedés – no és időnként egy kis felújító kezelés a fáradt izületeknek, csigolyáknak a budapesti Fiumei úti egészségügyi központban. Bár, sokan örülnének ennek az életmódnak és fizikai erőnlétnek, főleg, hogy már nem is „hetvenkedésről”, hanem kétszer nyolcra van szó: Nagy Kálmán nyugalmazott pénzügyőr őrnagy ugyanis október 29-én ünnepelte 88. születésnapját.

Akik régről ismerik, sokat tudnak értékes, mind szakmai, mind magán-társasági életéről, gazdag múltjáról, személyéről és precizitásáról; akik nem, azoknak néhány érdekesség: szegény parasztsaládból származik, és fiatalemberként, elszakadasképp a földműveléstől, nagyon vágyott egy biztos állami állásra. Közvetlen a hároméves sorkatonai szolgálatát követően felvételét kérte a pénzügyőrséghez, s 1953. december 1-jén már a pénzügyőr előképző tanfolyamon találta magát. Szolgálatát során szinte az egész Alföldet bejárta: Kiskunhalas, Kecskemét, Kalocsa, Bácsalmás, Kerekegyháza, Izsák, Hódmezővásárhely.

Élete összeforrt a borkészlet felméréssel, az ezzel járó többnapos, tanyáról tanyára vándorlással. Kálmán szavaival élve: „azon a terepen a motorkerékpárt, biciklit is elnyelte a homok, így csak gyalogszerrel lehetett ellátni a szolgálatot”. Ehhez kapcsolódott később a nyomozati munka, melynek során – nyomozó társaival – sok illegális szeszfőzőt, borhamisítót, aranycsempészt leplezett le.

Számos kalandot őriz helyi rosszfűkről, összefonódásokról, menyecskek „hősies” elterelő hadmozdulatairól – legalábbis ilyesféle próbálkozásokról. Pályafutásának későbbi szakaszá-

ban kapott kényesebb feladatot is: fegyelmi tiszt volt a belső ellenőrzésen.

1959-ben hívták Budapestre, ahol az Országos Nyomozó Csoporthoz került. Nagy Kálmán mindig nyitott volt az információkra, sokat tanult kollégáitól, parancsnokaitól, akik közül elsősorban Ugyai Jánost, Ferenczi Józsefet, Berecz Gézát, Tóth Emilt említi. Jó barátja volt Devecz Imre, Molnár László, Kovács Imre, Pintér Sándor és dr. Balogh György is.

Kálmán huszonhat évnyi szolgálat után, 1984 decemberében vonult nyugállományba, attól kezdve – visszatérve a gyökerekhez – legfőképpen soltvadkerti örökségében gazdálkodott, sokszor vendégül látva régi kedves kollégáit, barátait. Aztán, évtizedek elteltével, bölcs belátással a gazdaságot nemrégiben csökkentette, ma már csak a háza körüli zöldegest és virágoskertet gondozza.

Kálmán manapság is gyakran ingázik Soltvadkert és Budapest között. Egészségileg csupán karbantartó kezelésre szorul, egyébként kiváló egészségnak örvend. Hogy mennyire köszönhető ez esetleg az általa termelt és fogyasztott finom, homoki borok mértékletes fogyasztásának – az örök titok marad. Mindig jelen van a nyugdíjas baráti találkozókon, személyét tisztelet övezi.

Tisztelt nyugdíjastársunk, Nagy Kálmán! Nyolcvannyolcadik születésnapod alkalmából szeretettel köszöntünk, további, jó egészségben, családi és baráti körökben eltöltött gazdag éveket kíván számodra a NAV NYOSZ közössége! Isten éltesen, őrnagy úr!

Untener Erika

Programjaink 2017-ben

A Veszprém Megyei Adóügyi Klub nyugdíjasai a klubvezetés szervezésében az év eddig eltelt időszakában hat alkalommal vehettek részt kiránduláson. Belföldi kirándulásainkon kívül négy napos külföldi úton voltunk tavasszal Csehországban, visszaútnban a morvaországi Lednice kastélyt kerestük fel. Ősszel Horvátországba, a sokak által nagyon kedvelt adriai tengerpartra utaztunk.

Márciusban Balatonfüreden egy kis városnéző sétával az 1870-ben épült Jókai Mór Emlékházhoz érkeztünk. A felújított Jókai-villában bepillantást nyertünk a család fürdői mindennapjaiba. Láthattuk mindazokat az eredeti eszközöket, amelyeket használtak. Folytatásként rövid sétát tettünk a Balaton-parton a kikötőben és az Erzsébet sétányon. Balatonfüredi barangolásunk befejezéseként a Kisfaludy Galériába látogattunk, itt „A golyóstolltól az automata sebességváltóig” – Bíró László szellemi hagyatéka című kiállítást láttuk.

Májusban a Fejér Megyei Adóügyi Klub nyugdíjasaival együtt Székesfehérváron a Bory-várba látogattunk, ahova a város központjából városnéző kisvonattal érkeztünk. Kellemes júniusi napsütésben nyugdíjastársainkat szállító lovas kocsit felvezetésével érkeztünk a Lovas Csárdához Lovasra. Magyaros ebédet fogyasztottunk, megkóstoltuk a ház specialitását, miközben beszélgettünk egymással és gyönyörködtünk a táj szépségében. Kihhasználva az utolsó októberi indián nyári napot, a Tihanyi-félszigetre látogattunk. Az autóbusról leszállva kis csapatunk a tihanyi Belső-tó partján található Levendulaház felé vette az irányt. Itt megtekintettünk egy különleges filmet a levendula évezredek és kontinenseken átívelő történetéről. A tihanyi őslvendulástól az egyiptomi piramisokig. Megnéztük a levendulatermesztés és -feldolgozás eszközeit, a levendulalepárlót.

Kirándulásaink során értékes, hasznos élményekkel gazdagodtunk, kellemesen töltöttük el a részt vevő nyugdíjastársaimmal közösen az időt, hisz együtt lenni jó.

Vajda Tamásné
klubtag

Klubnap a Győr melletti Sashegyen

A Győri Pénzügyőr Nyugdíjasklub októberi klubnapját a Győr melletti, Bárkovich Sándor klubvezetőnk Sashegyi „birtokán” töltötte, mindenki által utólag nyugtázva, sikeresen. Bánhatja, aki nem tudott eljönni, vagy nem tartott velünk ennek a sokáig emlékezetes napnak a délutánján!

Dicsérrel illettük a házigazdát, amikor a 81-es főútról letérve, a kacskaringós keskeny hegyi utakon végre megérkeztünk a birtok helyszínére. Egy órakor a pálinkás köszöntést követően, munkához is láttunk, hogy az előző este, általam előkészített gulyasalapból bográcsgulyást készítsünk. Ebben segítőkészek voltak a kollégák, mert volt, aki a tüzet táplálta a vízzel teli kondér alatt, a férfikezek krumplit hámoztak, vizet „fakasztottak”, a hölgyek pedig táltak és a főzés közben kóstolgattak. A szabadtéri összejevetelen megbeszéltük a jövő évi terveket, elvársóknak megfelelő kirándulási helyszíneket és a mai naphoz hasonló „kihelyezett klubnap” szervezését. A Győrszentivánra tervezett klubnapon a „szálkamentes halászlé” elkészítését személyesen vállaltam, persze nem nélkülözve a kifőzött hal

passzírozáshoz szükséges szorgalmas kezeket. Érdeklődéssel fogadta a kis csapatunk, amikor előadtam a nem mindennapos halászlé elkészítésének mozzanatait, amit mélyen tisztelt barátomtól, a mesterszakács Pethő Pistától tanultam.

Nagyon kellemesen telt a délután, érdeklődéssel néztük a házigazda sok gyümölcsfáját, a gondozott telket, amihez sok szorgalmas óra kellett. A már kiforrott bor kóstolása sem maradt el.

Közben elkészült a bográcsgulyás, amely kivétel nélkül mindenkinek ízlett, ez számomra persze dicséretes volt. Esteledett, amikor elindultunk a dombról lefelé, alig tettünk meg pár métert, amikor utunkat szelíd „szamár” jószágok foglalták el, akiket a gazdájuk kísért, de láttunkra barátságosan megálltak a simogatás és a fotózás kedvéért. Sötétedés után mindenki szerencsésen hazaért, felejthetetlen élményekkel gazdagodva.

Jáni Lajos
kulturális felelős

Egynapos kirándulásainkról

A Békés Megyei Adóügyi Klub tagjai részére évente több alkalommal szervezünk egy-egy napos kirándulást. Az idei évben május hónapban kezdtük a rövid programokat, mely alkalommal autóbusszal látogattunk el Nagyváradra. Megnéztük a város eredeti szépségében helyreállított nevezetességeit, többek között a Kanonok sort, a Szent László-templomot, a Fekete Sas-palotát, a városházát, a várat, a belvárost. Délután kellemes sétát tettünk a városhoz közeli Félix fürdőn.

Szeptember elején Kondorosra látogatott el csapatunk. Az utazást – mivel Békéscsabához közeli helyre mentünk – a Facebook-csoportunkban szerveződött telekocsikkal oldottuk meg. Bázisunk a gyönyörűen kialakított mesterséges tó mellett lévő tájház volt. A szépen felújított helyiségekben a vidéki étellel kapcsolatos kiállítás található, és Kondoros híres szőlőteitől is található néhány tárgy, fénykép. A tájházal való ismerkedés után, a programot vidám pálinkázással és a klubtagok által sült pogácsák fogyasztásával folytattuk, majd körbesétáltuk a tavat. Ezután ellátogattunk a híres Kondorosi Csárdába, ahol megtekintettük a pincemúzeumot és megismertünk néhány, Rózsa Sándorral kapcsolatos történetet. Később a 3 km-re található Batthyány–Geist-kastélyhoz autóztunk. A kastély még romos állapotban van, de a parkot már szépen helyreállították. Megnéztük az Ybl Miklós által tervezett kápolnát és az egykori cselédlakásokat is. Vissza-

érve a bázisra, a tájház udvarán elhelyezett népi játékok kipróbálása okozott derűs perceket. A napot vidám szalonna-szűszel zártuk.

Utolsó kirándulásunkat a tőlünk kissé távol eső Pilisbe szerveztük október közepén. Gyönyörű őszi időben sétáltuk végig a Szurdok-völgyet Pilisszentkereszten, majd Dobogókőn a Rezső-kilátóból csodáltuk meg a gyönyörű panorámát, a Dunát. Ebéd után a közeli Pilisszentlászlón felsétáltunk a kápolnához, majd élményektől gazdagon az esti órákban értünk haza.

Október hónapban van a világ gyalogló nap elnevezésű program. „Az ezen a napon megtett kilométereket összeadják az egész világon, és így kiderül, hányszor gyalogoltuk körbe közösen a Földet.” A pilisi kirándulás alkalmával csapatunk 188 km-rel járult hozzá Békés megye teljesítményéhez.

Kutasi Mihályné
klubvezető-helyettes

Kassai körséta

A NAV NYOSZ Szabolcs-Szatmár Bereg Megyei Adóigazgatóság Nyugdíjasklub szeptember közepén Szlovákiába kirándult. Kirándulásunk első állomása Betlér volt, ahol megtekintettük az Andrassy-kastélyt. A kastélyban múzeum működik, amely a korabeli bútorok mellett képtárat, szalonokat, fegyver-, porcelán- és üveggyűjteményeket tartalmaz. A kastélyt övező 80 hektáros park a legnagyobb történelmi botanikus kert Szlovákiában. A kastély és a park megtekintése után folytattuk utunkat Kassára, ahol a történelmi belváros központjába érkeztünk. Itt található a Szent Erzsébet-

székesegyház, mely a Felvidék legcsodálatosabb középkori műemléke, a magyar gótikus művészet legkiemelkedőbb alkotása. Megtekintettük a székesegyházat, valamint a II. Rákóczi Ferenc végső nyughelyéül szolgáló kőkoporsót, ahol nemzeti színű szalagot helyeztünk el. Sétánk során a zenélő

szőkőkutát és az Állami Színház épületét is megcsodálhatuk. Kassa leghíresebb polgára, Márai Sándor szülőháza is itt található. A nap további részét szabadprogrammal töltötte kis csapatunk.

Késő délután indultunk vissza. Sok élménnyel gazdagodva érkeztünk meg Nyíregyházára.

Dr. Fazekasné Egri Ilona

Történelmi magyarjaink nyomában

A kora reggeli órákban gyülekeztünk a Vágóhíd utcai NAV-székház előtt. A cél Dél-Erdély volt, ahol a magyarsághoz kapcsolható történelmi személyeket, illetve az egykori Magyarország természeti látványosságait kívántuk megtekinteni a Debreceni Pénzügyőr Klub szervezésében.

Első állomásunk Nagyszalonta volt. Az Arany János emlékévé tiszteletére meglátogattuk a nagy költőnk egykori szülőháza helyén épült, korabeli bútorokkal, használati tárgyakkal berendezett emlékházat. Tisztelegve e jelentős magyar irodalmi személy előtt, megkoszorúztuk a ház falán található emléktáblát. Továbbmentünk Temesvárra. Ott a belváros csodálatosan kialakított sétálóutcáján barangoltunk, elnézve a régi kor emlékeit idéző gyönyörű épületeket. Kívülről tudtuk csak megsejteni a Hunyadi-várat.

Utunkat tovább folytattuk Déva felé. A vár falai között mindannyiunk fejében ott motoszkáltak több-kevesebb eredménnyel a népballada kezdő sorai „Tizenkét kőmíves ésszetanakodék / Magoss Déva várát hogy felépítenék / Hogy felépítenék félvéka ezüstér / Félvéka ezüstér, félvéka aranyér.” Másnap a betervezett programok miatt már korán reggel útrakeltünk (kaptam is a fejemre ezért!). Először a falumúzeumot tekintettük meg, majd Vajdahunyad volt a következő úti cél. Ebben a mára már jelentősen eliparosodott városban található az egyik legnevesebb magyar hő-sünk, Hunyadi János várkastélya. Innen továbbmentünk Petrosényba, ahol a közelben lévő két természeti látványosságot néztük meg. Az első a Boji (Boli) -barlang. Érdekes-sége, hogy kísértő nélkül látogatható, szépen ki van világítva, és szabadon bejárható minden zezuga. A barlangban kis

patak folyik, amelyen hidak vezetnek keresztül. A másik természeti csoda a Véka-szurdok. Itt a vállalkozó szelleműeknek felejthetetlen élményt ad a patak vizébe belegázolva – amely néhol lábszárközépig ér –, bemenni a szurdokba, és belülről is megcsodálni a fölénk tornyosuló, néhol több tíz méter magas sziklákat. Ezt mi is kipróbáltuk, megérté! Másnap a reggeli után hazafelé vettük az irányt.

Útközben megálltunk Aradon, hogy a hős honvédtábornokok emlékművénel szintén egy koszorút helyezünk el. Estefelé értünk vissza Debrecenbe. Igen fárasztó, de mindenki számára maradéktalan emléket nyújtó kirándulás volt. Remélhetőleg több ilyen élmény is vár még kis csapatunkra.

Varga István
klubvezető

Keresztül-kasul a Tiszaháton

Szeptember vége felé a nap sugarai tánkra szólították a „vén-asszonyokat”. Nagyon jó idővel jutalmazta a tiszaháti kirándulásunk résztvevőket: a Fővárosi Pénzügyőrklub és a Dunakanyar Klub tagjait. A távolság miatt utunk a reggeli napkeltével egy időben indult, az első napunk első programja során megismerkedtünk a Vay Ádám családjának szépen felújított vajai kastélyával és annak múzeumával, az Esze Tamás által indított felkeléssel, majd egy kisebb buszozással Penyigén, a Lekvárium elnevezésű százéves házakban vásárlásokkal egybekötve megkóstolhattuk a „nemtudomka” szilvából készített lekvárokat.

Siettetni kellett a „csapatunkat” mert már vártak bennünket Türistvándiban, ahol örömeinkre a vízimalom molnára be is indította a Túr folyón lévő öreg malom kerekét és a gabonát őröket. Búcsúzóul a molnár megkóstoltatta velünk a „sárga ringló szilvából (ezen tájon fosókának becézett) főzött édes-kés pálinkát. Búcsút intve neki, már a tiszacsécsői úton találtuk magunkat. Móricz Zsigmond szülőháza felújítás miatt zárva volt, de a szolid kis múzeumban megismerhettük az író viszonzatagságos életútját. Nem felejthető el az aszalt szilva ízlet sem, amit megkóstoltunk. Vásároltunk szilvát és diót. A nap utolsó programja Szatmárcseke volt, a csónakos temetőben lévő Kölcsey sírjának emlékműve, ahol szalagot kötöttünk (koszorúzás keretében) és elénekeltük a *Himnusz*t.

A buszon már eléggé fáradtan foglaltunk helyet és irányt vettünk Gergelyugornya egyik panziója felé. Másnap frissen és érdeklődve érkezünk meg Tákosra, a „paraszt Notre-Dame”-nak is nevezett több száz éves, festett mennyezetű kazettás fatemplomhoz és annak haranglábához, ahol Viola néni, a helyi idegenvezető történelmi visszatekintése könnyeket fakasztott a szemünkből. Így volt ez Csarodán is, ahol tájékoztatást kaptunk a reformáció előtti freskós református templomról. Majd következett a bab- és dióvásárlás, no és volt, aki a templom kertjében maga szedte össze a diót...

Ezután igazi, magyaros állapotban lévő közutakon folytattuk utunkat a Vállaji Határátkelőhely felé, mivel a kirándulásunk utolsó szervezett programja Nagykároly (Erdély

határhoz közeli egyik városa) volt. Itt megismerkedtünk a Károlyi család egyik székhelyével, a szépen felújított Károlyi-kastéllyal és annak környezetével, parkjával. Este nyolc óra tájban jókedűen érkezünk meg Budapestre. Az utunk során játék keretében feltett kérdésekre a helyesen válaszolóknak könyvet kaptak.

Harmadnapra – remélem – mindenki kipihente magát. Bizom benne, hogy lesznek még hasonlóan érdekes kirándulásaink. Egy-két útitársunk azt állapította meg, hogy nem volt zsúfolt a program, csak a távolságok voltak nagyok. Két napba bezsúfoltunk három-négy napi programot, és még volt, ami ki is maradt.

Hogy vállalkoz-e még két- vagy többnapos turisztikai idegenvezetést, az útvonal földrajzi és történelmi ismertetését, még nem tudom, de nagyon köszönöm segítőmnek, Csik Bálintnak a hálátlan feladat teljesítését.

(netyem)

Márton-napi lakoma

A néphagyomány szerint: „Aki Márton napkor libát nem eszik, egész évben éhezik.” Márton-napi megemlékezés már hagyománya klubéletünknek, ennek a kezdeményezésnek (a libákon kívül) most is mindannyian örültünk. November 10-én 12 órára – mint az elmúlt évben – az Arany Síp Vendéglőben jöttünk össze igen szép számmal egy alkalomhoz illő (és mérsékelt, kedvezményes árú) libahúsos ebédre. A szervező Nagyné Márta a vendéglátókkal együttműködve gondoskodott az előkészületekről. Az említett időpontra egy hatalmas, többméteres, szépen megterített asztal várt bennünket, és szolgálatkész, udvarias pincérek. Az ebéd előtt kellemesen elbeszélgettünk, iszogattunk. A libahúsos kínálat választékos volt, az előre megrendelt fogások mindegyike ízletes, finom, a kiszolgálás gyors és kifogástalan.

Jól éreztük magunkat, jót ettünk, jót beszélgettünk – egy remek alkalom az ismételt együttlétre.

Köszönet a szervezőnek és az étteremnek!

Gyúroné Fábri Margit
klubtag

Kő és gránit

A Pécsi Adóügyi Nyugdíjasklub első őszi kirándulására szermerkélő esőben indultunk, most már hagyományosan a Pénzügyőr Klubbal közösen. Utunk első állomása a Tolna megyei Grábóc volt. Itt a 180 fős község polgármestere várt bennünket. Ismertette a helység történetét, majd elkísért bennünket a 18. században épített katolikus templomhoz, ahol annak gondnoka megmutatta a látnivalókat. Grábócot a törökök elől menekült szerb szerzetesek tették ismertté, akik először fa-, majd kőtemplomot és kolostort építettek. A szerb ortodox templom kívül-belül szépen felújítva várja a látogatókat.

Következő állomásunk a Bataapátiban található Nemzeti Radioaktív hulladék-tároló látogatóközpontja volt. Itt a vezetőnk elmondta, hogy a 340 millió éves gránitkőzetbe vajt tárolóba kerül véglegesen a kis- és közepes aktivitású atomerőművi radioaktív hulladék. Vasbeton kon-

ténerben elhelyezett acélhordókban szállítják az 1,7 kilométer hosszú, bányászati módszerrel kialakított 250 méter mélyen lévő kamrába.

Az előadás után az öltözőbe mentünk, ahol mindenki magához vette a menekülőkészüléket és a védősisakot, felhúztuk a gumicsizmát, és a bányászszokás szerint, a „jó szerencsét” köszöntés után két vezetőnkkel elindultunk a 10%-os lejtésű vágatban. Miután megérkeztünk a szemléltető kamrába, láthattunk egy, a bányászati robbantásos módszerrel kialakított vágatot. Visszasétálva az öltözőbe leadtuk a felszerelésünket.

Buszra szálltunk és a dunaszekcsői halászcserdába mentünk, ahol igazi dunai halászlé várta csapatunkat. A jóízű ebéd elfogyasztása után meglátogattuk az ortodox Szent Miklós-templomot és az Örökségházat, majd sétáltunk egyet a Duna parján. Az időjárás ugyan borús volt, de ez a kedvünket nem tudta elrontani.

Kocsonya Jenő
klubvezető

Buzsákon jártunk

A pécsi Pénzügyőr Nyugdíjasklub szeptemberben kirándulást szervezett Buzsákra. A programhoz meghívásunkra – ahogy az már hagyománnyá vált – a pécsi Adóági Klub nyugdíjasai is szép számmal csatlakoztak. Szerencsénk volt, hogy a hűvös-eseős napok után szép napsütéses időjárást fogtunk ki.

Megérkezésünket követően a faluház egyik munkatársa fogadott bennünket, akitől érdekes beszámolót hallhattunk a faluról, annak történetéről és népművészeti hagyományairól. Majd végigkálauzolt bennünket az épületen, amelyet Makovecz Imre tervezett, és amelyet mind a mai napig nagyon szépen karbantartanak. Sokunkban felelevenedtek a gyermekkori emlékek, amikor átsétálva a közeli tájházba, régi használati eszközöket néztünk meg. Hogy igazán otthonosan érezzük magunkat, bátran szedhettünk az udvaron érő körtéből, dióból. Innen a római katolikus templomba mentünk, amelynek figyelemre méltó a hármastól, igazi ékessége pedig az a fából faragott oltár, amelyen egy öltöztethető Mária-szobor látható.

A szellemi feltöltődés után mentünk a János-hegyi pincesorra, ahol következett a nagy attrakció, a helyi étel- és borkóstoló. Vendéglátóink fergeteges pincepörköllettel, házi savanyúsággal, finom borokkal kedveskedtek nekünk. A jó ebéd után vidám beszélgetés alakult ki, szinte repült az idő. Pedig még várt bennünket Csisztafürdő, amelynek meleg gyógyvizében ellazulva fejeztük be programunkat.

A kellemes őszi kirándulásról szép élményekkel indulunk haza. Ezen a napon is egy szép és tartalmas programra volt lehetőségünk, amelynek során nemcsak a buzsáki hímezés és faragás rejtelmét ismerhettük meg, hanem egy újabb közösségi élménnyel is gazdagodtunk.

Fischer Péter

Nyárbúcsúztató Horvátországban

A NAV-NYOSZ Arrabona Adóügyi Klub negyven fővel szeptember első hetében kirándulásra indult a Plitvicei-tavakhoz. Utunk kétnapos volt, mert nem akartunk a buszon aludni, és a tavak körül a teljes nagy kör megtételét terveztük a túránk programjába.

Az első nap mecsodáltuk Csáktornya mediterrán hangulatú sétálóutcáját, és a Zrínyi-várat, azután Varasdon – Horvátország legszebb régi barokk városközpontjában – barangoltunk. A híres varasdi várban pedig volt időnk a vármúzeum kiállítását is végignézni. Utunk a vadregényes hegyvidéken fekvő Trakoscani várban ért véget.

A második napon már reggel 8 órakor a Plitvicei Nemzeti Park bejáratánál álltunk, így délután kettőig meg tudtuk tenni a 10 km-es nagy kört a 16 tóból álló – források, vízesések, zúgók alkotta – természeti látványosságok és csodák között.

A késő esti órákban értünk haza. Gyönyörű időnk és felejthetetlen utunk volt, a látvány, mind a mai napig leírhatatlan, és aki nem látta, annak a fényképek sem adják vissza a kristálytisza tavak vízzillatát, a zúgó, zuhogó vízesések moráját és az erdők zöldjének káprázatos együttesét.

*

Komárom megyei séta őszi esőben

Paul Verlaine: *Őszi chanson* című verse jutott az eszébe azon a szeptember végi kiránduláson a NAV NYOSZ Arrabona Adóügyi Klub tagjainak, akik részt vettek a Komárom Európa-udvar-Vértesszőlős-Majk-Tata kulturális értékeit megtekintő körúton. Esett az eső, még nem köszöntött be a meteorológiai őszi, de már éreztük, hogy „Ősz húrja zsong, jajong, busong a tájon...”, ezért élményeinket napsütötte, vidám szívünkbe

zártuk. Rövid sétával kezdtük a napot a Duna túloldalán fekvő Komárom belvárosában létrehozott Európa-udvarban.

Az eső már csak szemerkélt, amikor Vértesszőlősre, a Nemzeti Múzeum szabadtéri kiállításához értünk. A község határában egy kőbányában tárták fel Európa egyik legidősebb, több százéves éves telephelyét. Az ásatás során napvilágra került a Sámuelnek elnevezett előember tarkócsontja. Sok megkövesedett levél- és terméslenyomatot – az őskor üzeneteit – is láttunk.

Majkpusztán az erdők ölelte tavak szomszédságában fekvő remetességben a némasági fogadalmat tett szerzetesek 250 évvel ezelőtti életének békéjét találtuk meg. Az egyik remetelakban bepillantottunk a valaha itt élt egykori kamalduliak szikár mindennapjaiba.

Késő délután érkezünk Tatára, az eső már nem esett, de továbbra is szomorú és borús időnk volt. Tata jelképe és legjelentősebb műemléke, az Öreg-tó északi partján álló XIV. század végén vadászkastélynak épült gótikus vízi vár. A vár épülete 1954 óta a Kuny Domonkos Múzeumnak ad otthont, melyben állandó helytörténeti kiállításon mutatják be a gyűjteményt. Csodás időutazásunk Tatán ért véget. Késő este érkezünk vissza Győrbe. Az eső továbbra is vigasztalanul esett, de úgy tele volt a lelkünk élményekkel, hogy az eső már egyikünket sem érdekelt.

A kirándulás költségeit részben Borkai Zsolt, Győr város polgármesterének támogatásából álltuk, melyet ezúton is megköszönünk.

Lánci István Lászlóné
kulturális referens

Fehérvári körséta

A Tolna Megyei Adóügyi Klub autóbuzos kirándulást szervezett szeptemberben Székesfehérvárra, a történelmi nevezetességeiről híres városba. Sajnos, mint ahogy már többször előfordult velünk, borongós, csepergős időben indultunk Szekszárdról. Utunk első állomása a Bory-vár, egy különleges épületcsoport volt, melyet Bory Jenő székesfehérvári építész, szobrász- és festőművész nagyrészt egymaga épített és díszített évtizedeken át.

Ebédidőben érkezünk meg Székesfehérvár belvárosába, ezért első programként megebédelt a társaság, ki-ki kedve szerint választhatott a központban lévő éttermek közül. Az Országalmánál találkoztunk újra, onnan indulva fedeztük fel a város fontosabb épületeit, nevezetességeit. Minden helyszínnél a szervezőnk rövid ismertetőt tartott arról, hogy a megtekintett épület miről nevezetes, mikor épült, kik voltak a tervezők, tulajdonosok, mik voltak a fontosabb események stb.

Sétánk alatt volt, hogy kisütött a nap, ilyenkor egy-egy finom fagyit is megkívántunk, sajnos azonban többnyire borongós maradt az idő, hazafelé pedig már esett is az eső. Ez azonban nem befolyásolta a társaság hangulatát. Egyöntetű vélemény volt, hogy nagyon jól sikerült a kirándulás, jó volt így együtt lenni egy olyan szép városban, mint Székesfehérvár.

Wiedemann Józsefné

Az elsők között

Idén töltötte be kilencvenedik életévét Kurucz Gyuláné sz. Bencsik Katalin nyá. pénzügyőr főhadnagy, aki a korszakváltók egyikeként 1949-ben nyert felvételt a Pénzügyőrséghez. Addig ugyanis, a többi rendvédelmi szervhez hasonlóan, a mi testületünk is kizárólag férfiakat alkalmazott, tehát Katalin az első pénzügyőrnök között kezdte meg tanulmányait az előképzőn.

– A nők emancipálása a II. világháború után felgyorsult. Hogy ez jó volt-e vagy sem, azt most ne firtassuk. Azoknak a lányoknak, akik munkalehetőséget találtak a Pénzügyőrségnél, bizonyára jól jött ez a változás. Hogyan kerültél te személy szerint az egyenruhások világába?

– Békéscsabán éltem szüleimmel, módosnak aligha mondható családban. Engem igazán a ruhatervezés érdekelt, de nem futotta a taníttatásomra. Fűszer-nagykereskedésben kaptam állást, hat évig ott dolgoztam. Érdekes volt, szívesen végeztem a feladataimat, azonban tönkrement a tulajdonos, váltanom kellett. Családi barátunk volt Terpitkó András, a későbbi országos parancsnok, aki felhívta a figyelmemet a jelentkezési lehetőségre.

– Ő már akkor ismert ember volt. Tehát a testületi karriered, hogy úgy mondjam „le volt zsírozva”?

– Ketten érkeztünk Békéscsabáról lányok a testületbe, azaz a tőle kapott figyelmeztetéssel, hogy: „Nem akarok ám szégyent vallani a viharsarkiakkal!” Részből ez a felelősség, részben a természetem – mindig volt bennem egyfajta bizonyítási kényszer – miatt az előképzőt, a szaktanfolyamot éltanulóként végeztem el, és minden lehetőséget igyekeztem megragadni, hogy képezsem magam, és legjobb tudásom, képességem szerint végezzem a munkámat. Amolyan „buzgó mócsing” voltam, szerettem tanulni. Ezzel együtt nem futottam be nagy karriert, de azért, mert nem nagyon foglalkoztam vele, és nem voltam könyöklő típus.

– Lányként hogyan élted meg az előképzőt, milyen volt a fogadtatás az iskolán, hiszen ott addig csak fiúkat képeztek?

Elismerések

Mivel megszüntették az augusztus 20-a alkalmából adható kitüntetések lehetőségét, így október 23-ig kellett várnia a NAV NYOSZ elnökségének is, hogy kifejezhesse elismerését a nyugdíjasokért végzett áldozatos munkáért. A grémium javaslata alapján Tállai András államtitkár úr, a NAV vezetője az alábbi elismerésben részesítette nyugdíjastársainkat:

Borsi Béla nyá. pénzügyőr ezredes (Záhony) – Pénzügyőr Dísztőr,

Irinyi István nyá. pénzügyőr őrnagy (Nyíregyháza) – Szent Máté-érem arany fokozat,

Lovas Antal nyá. pénzügyőr százados (Debrecen) – soron kívüli előléptetés őrnaggyá,

Pusztai Ilona klubvezető (Kecskemét) – Bezerédj-díj ezüst fokozat,

Sebők Lászlóné gazdasági felelős (Eger) – Bezerédj-díj ezüst fokozat.

Ez utóbbi kitüntetésben adóügyi nyugdíjasok részesülhetnek.

Irinyi István személyében, aki betöltötte 85. életévét, szövetségünk legidősebb klubvezetőjét tisztelhetjük. Az általa vezetett klub jövőre ünnepli megalakításának 25. évfordulóját.

– Az elméletet nekünk is meg kellett tanulni, ez nyilvánvaló. Akkor még nem koedukált oktatás folyt, tehát csak lányokból állt a hallgatóság, míg az oktatók természetesen férfiak voltak, akiknek feladatot jelenthetett az új helyzethez való alkalmazkodás. A nőket mégiscsak más anyagból gyúrták...

Nehéz, durva, posztóanyagból készült egyenruhánkban ettől függetlenül nekünk ugyanúgy kellett lögyakorlatokra járni, alaki kiképzésen részt venni, mint a fiúknak, akár mínusz tíz fokban is. Kemény volt.

– Meglehetősen zűrzavaros időkben kezdted a pályafutásodat, mivel az ötvenes évek elején többször kísérleteztek a Vámőrség/Vámigazgatóság és a Pénzügyőrség összevonásával. Hogyan mutatkozott ez a te szakmai életedben?

– Ez a helyzet a magánéletemet is befolyásolta, ugyanis leendő férjem, akit Lestyán Tibor révén ismertem meg, éppenséggel barnaruhás vámos volt. Jómagam végig zöldruhás pénzügyőrként teljesítettem szolgálatait. Ennek dacára rögtön az előképző után a 3. sz. Vámhivatalhoz osztottak be, igaz, csak papíron, mert egyébként a Hévízi Pénzügyőri Gyógyházba vezényeltek. Az üdülőparancsnok Mészáros József mellett voltam adminisztrátor egy nyáron át. Ott laktam a gyógyházban, munka után pedig mindennap lejártam a tóra fürödni. Meggyőződésem, hogy ez a „kúra” máig tartó jótékony hatással van az egészségemre. Ismert volt a parancsnokról, hogy mindig egyenruhában járt, mégpedig a csizmás-csizmanadrágos változatot kedvelte. Kevesen mondhatják el magukról, hogy Mészáros Józsefet civilben látták! Nos, egy hivatalos delegáció fogadásakor országos parancsnoki utasításra le kellett cserélnie az egyenruhát, így alkalmam volt részesülni e ritka látványban!

– Milyen volt az élet a gyógyházban?

– Szokás volt, hogy a turnusok kezdetén és a végén műsoros-táncos estet rendeztek a kultúrosok. Úgy tudom, ez már sok éve megszűnt. A rádióban akkoriban gyakran szereplő Pénzügyőr Zenekar kisegyüttese szolgáltatja a zenét, és a Budapestről érkező pénzügyőr kultúrscsoport adott műsort. Szívesen emlékszem például Klamarik Lóránd nevű kollégánkra, aki öttagú férfi énekegyüttesével mindig nagy sikert aratott. Később Kanadába diszsidált. A kultúrscsoport egyébként 1949-ben alakult, amelyben mindenkinek részt kellett vennie. Annyit kérdeztek: „Táncolsz vagy énekelisz?” Én mindkettőre alkalmas voltam, de inkább táncoltam. Nagyon sokfelé utaztunk, vidéki városokban, kultúrházakban, színházakban adtunk egész estés műsort. Munka után rendszeresen próbára jártunk, sok fiatal volt együtt, jól éreztük magunkat. Persze szerelmek is szövődtek, sokan itt találták meg életük párját. A hévízi kultúros (aki máshonnan jött közénk) másik feladata a megfigyelés volt. Ez hamar kiderült, amikor az üdülőben is kihelyezett falújságon kipellengérezte azokat a nyaralókat, akik a kispolgári csökevény hálójában vergődve előreengedtek egy hölgyet, vagy uram bocsá’ „Kezét csókolom!”-mal köszöntek. Ilyen világot éltünk akkor!

– Jött az ősz, te visszakerültél Budapestre. Vámosnak vagy pénzügyőrnek?

– A Pénzügyminisztériumba vezényeltek gyors- és gépirónak. A Pénzügyőrség központja a József nádor téri minisztériumi épületben működött, mint az intézmény VIII. számú főosztálya. Jól

emlékszem a vezetőjére, Bodnár miniszteri tanácsosra. A titkára volt Kerekes József, aki hivatali feladatai mellett mindig felsegítette a kabátot a főnökére, és vitte az aktatáskáját, még a régi szokásoknak megfelelően. Mire feljöttem Hévízről, a miniszteri tanácsost letartóztatták a Rajk-per kapcsán. Utána lett Terpitkó András az országos parancsnok. A Pénzügyminisztérium épületében működött a Pest megyei és a Fővárosi Parancsnokság is. Ide kerültem át 1951-ben, és itt is maradtam 1979-ben történt nyugdíjazásomig. A Fővárosi Parancsnokság később átköltözött a Szent István körútra. Ügykezelő, majd irodavezető lettem, mivel a testületben akkor még nem dolgozhattak polgári alkalmazottak. Elvégeztem egy könyvelési tanfolyamot, és amikor a Főváros Olivetti könyvelőgépet kapott, azt én használhattam nyugdíjazásomig. A vámbevételeket könyveltem 1970-79-ig, tizenkétfélmilliárd volt a bevétel, s utasforgalomból is rengeteg pénz befolyt.

- Az előléptetések nemcsak szellemi, de anyagi értelemben is fontosak az egyenruhás számára. Mi volt nálad a ranglétra első foka?

- Főszemlésként kezdtem, de 1952-ben áttértem a katonai rendfokozatra, így lett belőlem őrmester. Az akkori szabályoknak megfelelően nem volt várakozási idő, és én tíz évig ebbe a rangba ragadtam. Hát, nem örültem neki! Mondhatnám „pofára ment” az előléptetés, ebből is látszik, hogy a magas szintű ismeretség esetében mit sem számított. Később hozták be a várakozási időt, akkor felgyorsult a dolog. Húsz év után 1970-ben lettem alhadnagy, két évre rá hadnagy, 1977-ben főhadnagy.

- De nemcsak pénzügyőr, hanem nő, feleség és anya is voltál egyidejűleg.

- Hévízről visszatérve férjhez mentem, miután a testület megvizsgálta a jövődöbelim életkörülményeit, azt rendben

találta, és megadta az engedélyt a házasságkötéshez. Több próbálkozás után sikerült megszülnöm a fiunkat, aki sajnos sérülten jött világra. Nyilván a karriert alaposan befolyásolta a gyermekemmel való gyakori távollét... Férjem hatvanéves korában elhunyt, később a fiamat is elveszítettem. Már hosszú ideje egyedül élek, nincs senkim a barátaimon kívül, akikkel viszont állandó kapcsolatot tartok, rendszeresen találkozunk személyesen. Holnapra például bejelentkeztem a fodrászhoz, mert holnapután találkozónk lesz! Egyedül már nem indulok el nagyobb útra, ebben az évben lettem a vezetésről is. Megoldottam a segítséget, ha valahová távolabbra szeretnék eljutni. Magam járok bevásárolni egy ügyes, gurulós szerkezetet tolvajra, és mivel háklis vagyok, a takarítást is én végzem az otthonomban. Lakásszomszédom egy idősgondozó asszony, akire bármiben számíthatok. Persze mindent meg kell fizetni. Nem akarom elhagyni magam, a szobabiciklit tekerem rendszeresen, például a filmeket megszaktató reklámok idején is. Barátaim noszogatására elkezdtem barátkozni a számítógéppel, s bár még nem tudok mindent, de a netet képes vagyok használni, filmeket nézek rajta, levelezek, és imádom a bulvárhíreket. Örülök a látogatásodnak! Jaj, de csinos ez a pelerin! Nekem is van ám! Nézd csak, kézzel varrtam, a paszpól szarvasbőrből készült. Szabásminta? Ugyan, dehogy! Szemmérték alapján! De már nem foglalkozom a varrással. Hogy mi a titkom? Talán, hogy mindig magamra voltam utalva.

Kedves Kati! Egy szó sem esett a korodról, mert egyszerűen hihetetlen, amit a dátum mutat... és amit te mutatsz magadról, magadból. Engedd meg, hogy beirjalak a példaképeim sorába!

B. Gados Júlia

Surranóval a barlangban

Az úgy kezdődött, hogy miután megtapasztaltam a Tapolcai-tavasbarlangban a csónakázás nyújtotta élményt, majd Balatonfüreden a Lóczy-barlang varázslatos hangulatát, mindenütt kaptam egy kis brossúrát, ahol felsorolták a Balaton-felvidéki Nemzeti Park látogatóhelyeit. Csak megjegyzem, Hegyestű és a Pannon Csillagda Bakonyból is e körbe tartozik, melyeket korábban már meglátogattam, s csak ajánlani tudom.

Itt fedeztem fel a Szentgáli-kőlik barlangi túra lehetőségét. Szentgál Veszprémtől nem messze Herenddel átellenben lévő község. Előzetes internetes bejelentkezéshez és megfelelő egészségi állapothoz volt kötve az alaptúra. Meg kell, hogy mondjam ugyancsak elgondolkodtam, mi szükségem van nekem erre, s egyáltalában, hogyan tudok majd megfelelni a kihívásoknak?

Forró nyári napon történt, hogy egy kis udvaron gyülekezünk. A csapat összetétele vegyes volt, már ami a korosztályt illeti, de mindenképpen a fiatalság dominált. Ki-ki a méretének megfelelő színes overallt kapott – nekem a piros felelt meg –, járt még egy fejtető sisak, hozzá fejlámpa. Cipőt és alöltözetet mindenki maga hozott. Számomra a még szolgálatból visszamaradt surranóm megfelelőnek bizonyult. A csapat harci felszerelésben, közel 35 fokban indult el, át a falun, poros csapáson, réten keresztül fel, a hegyre. Embert próbáló volt a felfelé vezető út, de a neheze csak utána következett.

Megérkeztünk a hatalmas kövekkel körülvett barlangi bejáratához. Azonnal egy meredek létrán ereszkedtünk le, majd egy folyósószerű helyen szorongva meghallgattuk a barlang felfedezésének történetét. Váratlanul megpillantottunk a hátunk

mögött egy emberi koponyát, ami vigyázta a barlang nyugalmat. Azt talán mondanom sem kell, hogy az egyetlen világítást a fejlámpák szolgáltatták. Nagyon kedves volt, hogy minden termet, járatot és képződményt elneveztek valamiről, pl. volt „lányok öröme”, anyósnyelv, szenteltvíztartó és orgonasípok is. A túra során elszállt minden aggodalmam, csak arra koncentráltam, hogy megoldjam a feladatot.

Ahol a korábbiakban lyuk vagy kötél jelezte, hogy tilos a bemenet, most pont oda kellett bemászni. Volt egy hely, ahol alattunk tátongott a mélység, lábbal kellett araszolni, egyik oldalon az üregnek, a másikon a hátunkkal támaszkodva, és így haladtunk métereiket. Ugyanez visszafelé is. Legmókásabb volt, mikor úgy három méter a hátsónkon kellett leereszkedni. Másik attrakcióként egy hatalmas szikla alatt kellett átcusszanni, az orrunkat szinte súrolta, visszafelé természetesen hason. Eddigre olyanokká váltunk, mint egy csatakos csorda. A barlang mélyén töltött idő észrevétlen maradt, pedig közel három órát voltunk a föld gyomrában. Engem és a többieket is teljesen rabul ejtett az a világ. Mikor felérkeztünk, a túravezető azt mondta nekem, hogy „jól vettem az akadályt”, sok fiatalnak voltak nehézségei már. Ezen felbuzdulva eldöntöttem, hogy további hasonló barlangokba vezetett túrára is benevezek. Részben már felderítést is folytattam a Pál-völgyi- és Szemlő-hegyi-barlangokban, ahonnan indul egy hasonló. Felvettem a „surranólistámra” a Mátyás-hegyi- és Csodabogyós-barlangot. Azt a júliusi napot elneveztem „Életem Zenitjének”.

Horváth Lujza

Veszprémi Nyugállományú Pénzügyőrök Klubja

Nyugdíjas-találkozók Észak-Magyarországon

A NAV Nógrád Megyei Igazgatóságán október 3-án az Idősek Világnapja jegyében, majd Egerben 4-én, végül, de nem utolsó sorban Miskolcon október 11-én is megemlékeztek a szépkorúakról. Salgótarjánban a nyugdíjasok összejövetelén dr. Kaizinger Tibor elnök úr is részt vett, és köszöntötte a megjelenteket. Az ünnepi műsor a NAV elnökének a köszöntőlevelével kezdődött, amit a hagyománynak megfelelően pénzügyőrgyenruhába kiöltözve olvasott fel a fiatal főhadnagy hölgy.

Aranyos volt, amint az unokák meséltek, énekeltek, táncoltak a nagyiknak, közben a kivetítőn a Nógrádi Nyugdíjasklub életképei peregtek. A szemüvegek beparásodtak, amikor a kis csillagszemű a „boszokról” mesélt. Persze a látásélesítőnek továbbra is fontos feladat jutott, különösen akkor dörzsölték a férfitársaim – előredőlt derék –, amikor az igazgatóság „táncára” előadta a countrytáncot, amolyan cowboyos módra. Na, ettől is tűzbe lehetett jönni, nemcsak az áfás kérdésektől. Bozányné Nemes Rita klubvezetőként hozta a lelkes kis csapatát. Rég látott kollégával találkoztam. Szabó János ezredes úr egy fikarcnyit sem változott, alig őszült a haja fél centit.

Október 4-én Egerben a Heves Megyei Adó- és Vámigazgatóságon tapasztaltam meg a szíves vendéglátás örömét. Az asztalnál minden elő volt készítve. A teríték mellett mindenki számára egy kis újság is kedveskedett a vendégeknek, amiben az első oldalon Lukács György igazgató úr köszöntötte a régi munkatársakat. A hírmondó tanúsága szerint a Csehné Gizike által vezetett klub ebben az évben járt Salgótarjánban, összegyűltek Makláron, megismerkedtek Pély nevezetességeivel (Töröcsik Mari szülőhelye), jártak Sütő Margit klubtárs szépséges műhelyében, és a Vöröskereszttel együttműködve környezetvédelmi napot is tartottak. A hangulatot itt is a Pénzügyőr Zenekar főhadnagy urai, no meg századosa biztosította.

Örömmel említem Miskolcot is, ahol sajnos nem tudtam megjelenni, mert közös klubnap volt Egerben, de a színvonal itt is átlagon felüli volt. Külön cikk részletezi lapunkban az ot-

tani találkozót. Külön köszönöm (köszönjük) dr. Gaál Zoltán, Lukács György és Weilandics Miklós igazgató uraknak, hogy magas színvonalon, igényes körülmények között, és nem utolsó sorban tiszteletük teljes jegyében megszervezték a találkozókat. A vezető urak nemcsak egy kipipálandó feladatnak tekintették az idősekkel való találkozót, mert mindvégig ott maradtak és beszélgettek a régiekkel. Ez mindenkinek nagyon jólesett.

Géczy Attila
regionális felelős

Tukacs György (1953–2017)

Megrendüléssel fogadtuk a hírt, hogy a NAV NYOSZ Felügyelőbizottságának elnöke, Tukacs György ny. pénzügyőr őrnagy, a volt 14. sz. Vámhivatal parancsnoka 64 éves korában elhunyt. Vezetői múltjából fakadóan mindig szívesen dolgozott a közösségért, így nyugállományúként is elvállalta a szövetség felkérését. Az októberi elnökségi ülésre vártuk őt, de széke üresen maradt... Nyitott, érdeklődő, rokonszenves, szerény személyisége sokáig hiányozni fog társainak is, a Fővárosi Pénzügyőr Klub nyugdíjasainak, akik szép gondolatokkal, fényképek vetítésével emlékeztek rá.

Köszönetemet fejezem ki, hogy ennyien szerették, becsülték és ennyien részvétüket tették szeretett uram és társam végső búcsúztatásánál. Köszönöm Tánczos Imre bácsi megható búcsúszavait és köszönöm a DÍSZŐRSÉG közreműködését.

Tukacs Györgyné

Karácsonykor felcsendül a hálaének

Az internetes hálón olvastam B.G.J. szerkesztő tollából a természet átalakulásáról, és nagyon megtetszett a cikk ezért – utólagos engedelmével – idézek egy pár sort. „A fák megszövik sárga, bordó, barna levélszőnyegeiket, s az egyre sokasodó csupasz ágak lassan hozzászoktatják szemünket a természet téli látványához.” A december hónap nemcsak a hópihék csillogását hozza magával, hanem a legfontosabbat a szeretet ünnepét a karácsonyt is. Közéleg a fahéjillatú kalács és a szobába bevonuló fenyő illata, és csendesesen vagy hangosan, de mellénk telepednek a kedveseink is. A legdrágábbak a család ékei, nagymamák, mamák, unokák és felnőtt gyerekeik, Julik, Katik, Riták, Pannik és még sokan mások, akik a legfontosabbak nekünk. November végétől várjuk az ünnep eljövételét, az adventi készülődés a vasárnapi gyertyagyújtások a hit, remény, béke és a szeretet jegyében. Amikor lekerül a szalag a díszdobozról, apró ajándékokkal örvendeztetjük meg a körülöttünk lévőket, és csendes gondolatokkal magunkhoz öleljük azokat is, akik már nem lehetnek velünk.

Mindig a lelkemhez szól József Attila Betlehemi királyokról írt sora, és vidámmá tesz, amikor Weöres Sándortól olvasom

*„Szép a fenyő télen-nyáron,
sose lepi dermedt álom:
míg az ágán jég szikrázik,
üde zöldje csak pompázik.”*

Amikor Adytól felidézem, hogy „Harang csendül, ének zendül / Messze zsong a hálaének / Az én kedves kis falumban / Karácsonykor magába száll minden ének” – mindig boldogság tölt el.

Kedves Nyugdíjastársaim!

Mindenkinek és az ő szeretteinek a *Silent Night* dalszövegével kívánok áldott, békés karácsonyi ünnepeket:

*„Csendes éj! Szentséges éj!
Mindenkinek álma mély,
Nincs már fenn, csak a drága szent pár
Drága kisedjük álmainál.”*

Somoskőújfalu 2017. december havában

Attilko

Újjáalakulás

Szolnokon az utóbbi években megszűnt a pénzügyőr nyugdíjasélet. Idén azonban elkezdtek szervezni a klubot, amelynek újjáalakuló összejövetelén részt vett a Szolnok Megyei Igazgatóság vezetője, dr. Panyik Éva igazgató asszony és dr. Kaizinger Tibor, a NAV NYOSZ elnöke is. Nem történt változás a klubvezetői poszton Bartos Gyula személyében, aki mellé erős csapatot sikerült összehozni a klubvezetésben: dr. Bíró Ferenc klubvezető-helyettes, Cseh József, Bárdos Tiborné és Kovács Sándor vállalták a Szolnok és Jász-Nagykun Megyei pénzügyőr nyugdíjasok közösségi életének szervezését. Egyelőre 17 rendes, és 13 pártoló tagja van a klubnak, utóbbiak többnyire aktív pénzügyőrök.

Az Idősek Világnapja közeledtével ünnepi klubnapra küldtek szét meghívókat. Az igazgató asszony ismét megtisztelte jelenlétével az eseményt, s Hegyvári György örnagy képviselte a hivatásos állományt. Hivatalos volt még Bozányné Nemes Rita, a szövetség titkára és Nagy Gyula észak-magyarországi régiófelelős, aki elhívta magával Varga István debreceni klubvezetőt. Ő felajánlotta a barátságát, a tapasztalatait, a segítségét, valamint a jövőbeni együttműködés lehetőségét a két klub között. A szolnokiak egyébként személyes ismeretség folytán a kecskeméti klubbal is tudnának kapcsolatokat építeni. Mint a felszólalásokból kiderült, egyik fontos céljuk a taglétszám növelése. Hajrá, Szolnok!

g.

75 éves a Pénzügyőr Zenekar

A Pénzügyőr Zenekar 75 éves jubileumi hangversenyének a Budapesti Olasz Kultúrintézet adott otthont. A vezető karmester Kapi-Horváth Ferenc megbetegedése miatt Nyers Alex egyedül, bravúrosan vezényelte le a műsort, illetve... Néhány zeneművet vendégművészek dirigáltak nagy sikerrel, akik egykor a Pénzügyőr Zenekar karmesterei voltak: Vaszlík Kálmán és Galánthay Szabolcs erre a kiváló alkalomra örömmel elfogadta a felkérést. De más meglepetésben is volt része a hallgatóságának. Egyszer csak pódiumra szólították a zenekar már nyugállományú tagjait, akik hangszereikkel elfoglalták helyüket, s együtt muzsikáltak a fiatalabb korosztállyal. A zenekar sikereiben, jó hírének kialakításában ők is részt vettek korábban, tehát gyönyörű szimbolikája volt ennek a közös zenélésnek! Mindig büszkén hivatkozik pénzügyőr zenész múltjára Koós János, aki a hatvanas években fújta a Pénzügyőr Zenekarban addig, amíg az éneklés el nem térítette a muzsikusi pályától. Most, egyenruhába bújva elénekelte a *Kislány a zongoránál* című dalt, az ismert, rá jellemző humoros körítéssel a Pénzügyőr Zenekar kíséretével. Gratulálunk a 75. évfordulóhoz, és további sikereket kívánunk! Köszönjük azt a sok szép dallamot komolyzenétől, indulókon át a népzene és könnyűzene megszólaltatásáig, amely által szebb lesz a világ, nemesedik a lélek.

-schütz

Hagyományosan

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Borsod-Abaúj-Zemplén és Heves Megyei Igazgatósága októberben többéves hagyományához híven vendégül látta a már nyugdíjba vonult munkatársait. A bejáratnál a Humánpolitikai Osztály dolgozói kedvesen fogadták a volt kollégákat: adóhivatali és pénzügyőr nyugdíjasokat. Az ünnepség megkezdésekor Weilandics Miklós igazgató úr köszöntötte a vendégeket. Beszélt az eltelt egy év eredményeiről, az elvégzett feladatokról, és tájékoztatott minket a várható változásokról.

Ezt követően Horváth Attila adóügyi elnökhelyettes kapott szót, aki a NAV NYOSZ elnökségének nevében megköszönte a hivatal vezetésének azt, hogy nem feledkeznek meg a volt kollégákról, akik aktív korukban tevételesen járultak hozzá a mai napig elért eredményekhez. A jó hangulatot megalapozta a pénzügyőr muzsikások közreműködése, akik sok éve, hagyományosan szereplői a miskolci nyugdíjas-találkozóknak. A Herman Ottó Gimnázium diákjai verssel, énekszámmal és gitárjátékkal kedveskedtek, dr. Jámbor Magnetta volt kollégánknak saját költeményét adta elő.

Rozsnyai Géza nyá. pénzügyőr ezredes, volt regionális parancsnok pezsgős köszöntését követően ünnepi ebédet szolgáltak fel. A szakszervezet részéről ezután Cziáky Zsuzsa köszöntötte a megjelenteket, majd az ajándékba hozott, hagyományos hatalmas tortát közösen elfogyasztottuk.

A NAV NYOSZ BAZ. m-i Adóági klub vezetőjeként lehetőséget kaptam arra, hogy az eltelt négy évre visszaemlékezhessek: kirándulásaink során kastélyokat látogattunk Gödöllőn, Edelényben, Tiszadobon, Betléren, hajóztunk a Tiszán Tokajban és Poroszlónál, férfinapot tartottunk a hivatalban, mézes-

kalács szívet díszítettünk Mezőkövesden, valamint rendszeres vendégei vagyunk a Herman Ottó Múzeumnak.

A kollégák a családias légkörben elfogyasztott ebéd után hosszasan beszélgettek. Megosztották egymással az eltelt év eseményeit önmagukról, családról, gyermekekről, unokákról. Elbeszélgettek a hivatalban történt változásokról, és szinte egyöntetűen megállapították, hogy jó nyugdíjasnak lenni. A mindennapok tevékenységébe beleférnek azok az időtöltések is, melyeket aktív korukban nem tudtak megvalósítani: olvasás, utazás, túrázás, hangversenyek, múzeumok látogatása.

Ezúton szeretném nyugdíjastársaim nevében is megköszönni Weilandics Miklós igazgató úrnak, dr. Valek Gabriella osztályvezető asszonynak, Batta Imréné és Babis Jánosné összekötőinknek, illetve a Humánpolitikai Osztály dolgozóinak, hogy munkájukkal emlékeztetessé tették a találkozót.

Gregorné Abonyi Ilona
klubvezető

Félig székely, de egészen magyar

„Az én időmben...” – ha valaki így kezdi a mondanivalóját, az biztosan az idősebb korosztályhoz tartozik és pozitív élmények ismeretetésére készül. Most kivételesen rólam van szó, és arról a 12 évről, amit nyugdíjas szövetségünkben kultúrfelelősként töltöttem. Az általam szervezett programok közül kétségtelenül az autóbusszos kirándulások iránt volt a legnagyobb érdeklődés. Kivételes helyzet volt, ha országjáró utunkra nem zsúfolásig telt busszal gördültünk ki a szokott

gyülekezési helyünkről, a Keleti pályaudvar érkezési oldala előtt. Ezt önmagában is sikernek tartottam, de amikor azt tapasztaltam, hogy az egyik útítársunk néhány út után előbb a férjét, majd a lányát, később az unokáját is magával hozza a kirándulásokra, akkor valami elismerésfélét kezdtem érezni munkám iránt. Kiss Margit ny. pénzügyőr főhadnagy asszony volt az a lelkes személyiség, aki nem akarta kihagyni a jóból a szeretteit.

Mennyivel másabb lett volna helyzet, ha Margit nem ezt az erősen lecsökkent létszámú családot hozza magával, hanem azt a gyermekkorit, ahol tizenketten voltak testvérek. A család fő, Kiss Lajos magyar királyi vámmellenőr, a Zsirai Vámhivatal vezetője, kemény székely lévén nem engedett beleszólni a családtervezésbe, amit pedig megkíséreltek.

Szigorúan követte a szülővárosában, Sepsiszentgyörgyön uralkodó erkölcsi felfogást, hogy a gyermek áldás és nem teher. Amikor a második bécsi döntés következtében a Székelyföldet visszacsatolták Magyarországhoz, honvágya támadt, és szeretett volna szülővárosába visszakerülni. De azon a vidéken csak Marosvásárhelyen volt üresedés, oda helyezték. Mindez 1941-ben történt. A szülőföld közelébe való kerülés öröme azonban nem tartott sokáig, mert 1944 szeptemberében a szovjet hadsereg gyors előrenyomulása miatt a vámhivatallal együtt menekülniük kellett. A rajtuk lévő ruházaton kívül mindenük odaveszett. A kilenc élő gyermeknek és szüleiknek több héten át egy marhavagon volt az otthona. Kemény időszakot kellett átélniük, néha kopogott a szemük az éhségtől. November elsején végre révbe értek, megérkeztek Szentgotthárdra, az apa új állomáshelyére.

Margit a gyermekek között a nagyobbak közé tartozott, és ez kötelezettséggel járt. Amikor felnőttkorba került, hozzá kellett járulnia a család eltartási költségeihez. Hiába volt jeles tanuló és tett sikeres érettségi vizsgát 1951-ben a szentgotthárdi gimnáziumban, és hiába nyert felvételt a Veszprémi Nehézvegyipari Egyetemre, a továbbtanulásról le kellett mondania. Ugyanabban az évben ugyanis az édesapját 37 évi vámszolgálat után pénzügyőri törzsfelügyelőként nyugállományba helyezték, és a havi 385 forint nyugdíjból nem lehetett eltartani hat kiskorú gyermeket. Margit sorsa tehát megpecsételődött, a tanuláskor egy időre befellegzett. Állásokban nem volt hiány, több helyen is dolgozott, amíg végül a Szentgotthárdi Vámhivatal parancsnoka kérésének eleget téve felvételét kérte a vámőrséghez, ahova 1953. november 1-jével fel is vették. A szentgotthárdit aztán a hegyeshalmi, a soproni, a sátoraljaújhelyi vámhivatal követte. A sor végét a 14. sz. Vámhivatal zárta, ahol a leghosszabb időt, 24 évet töltött az 1983. január 31-ével bekövetkezett nyugdíjazásáig.

A tanulás iránti vágya kielégítésére Margitnak aztán a szaktanfolyamokon nyílt lehetőség. Az alapfokú szakvizsgát egészen sajátos módon tette le. Magánúton felkészült a vizsga anyagából és az országos parancsnokság külön engedélyével az 1957-ben végződő bentlakásos tanfolyam kizárólag fiúkból álló tagjaival együtt levizsgázott. A középfokú szakvizsgát már a szokásos módon, levelező tagozatosként tette le 1966-ban. Ha már a furcsaságoknál tartunk, Margit névválasztása sem szokványos. Habár 1963. november 6-án házasságot kötött a lengyel felmenőkkel rendelkező Flórkiewitz József határőrtisztrel, a férje nevét soha nem vette fel, mert úgy vette észre, hogy annak kiejtése és leírása mindenhol nehézségbe ütközött. Így tehát minden vele kapcsolatos hivatalos és nem hivatalos iraton a Kiss Margit név szerepel. Most már ez végleges is, mert a férje négy évvel ezelőtt meghalt. Azóta egyedül él egy kőbányai lakótelepi lakásban. Családjával igen szoros kapcsolatot ápol. Az összejöveleket rendszerint a lányáék rákoscsabai házában tartják két unoka, valamint azok társai és öt dédunoka társaságában.

Margit fiatalabb korában és jobb egészségi állapotában igen aktív résztvevője volt a testületi rendezvényeknek. Mostanában is ott látom a havi klubösszejöveleken, ami azt jelenti, hogy még élünk, és ez nem megvetendő körülmény ilyenkor, létezésünk nyolcadik évtizedének közepe táján.

Kis István

GYÁSZ

Előző lapszámunk megjelenése óta

Török Lajos ny. pénzügyőr zászlós (62) csurgói, **Balaton Károly** ny. pénzügyőr alezredes (65), **Tukacs György** ny. pénzügyőr őrnagy (64) budapesti, **Virágh László** revizor (72) győri, **Mezei János** ny. pénzügyőr főhadnagy (88) veszprémi nyugdíjastársunk elhunytáról kaptunk értesítést.

Nyugodjanak békében!

Szerkesztői üzenet

Kérem tisztelt tudósítóinkat, hogy a 2018 márciusában megjelenő lapszámunkhoz február 10-ig szíveskedjenek eljuttatni írásukat, és papír vagy JPEG formátumú fényképeiket az amilapunk2@gmail.com elektronikus levélcímmel, vagy a NAV NYOSZ 1093 Budapest, Mátyás u. 16. postacímre. Kérem továbbá, hogy a terjedelem ne haladja meg az egy oldalt (12-es betűméret, másfeles sortávolság), és a digitális fotók legalább 1 MB méretűek legyenek. Honlapunk címe: www.navnyugdijasok.hu.

a Mi lapunk

Kiadja a VIVA Média Holding, 1135 Budapest, Szegedi út 37-39. Telefon: 288-7700 • Felelős kiadó: Moldován András ügyvezető igazgató • Felelős szerkesztő: Dr. Kaizinger Tibor, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Nyugdíjasainak Országos Szövetsége elnöke • Szerkesztő: Bogschützné Gados Júlia • Szerkesztőbizottság: Géczy Attila, Horváth Zoltán, Varga Imre, Dr. Bálint László György